

Саветодавна комисија за људска права

ТСС зграда Д-12, седиште мисије УНМИК-а, Приштина, Косово, електронска пошта hqar-unmik@un.org, телефон +381 (0)38 504 604 локал 5182

ОДЛУКА

Датум усвајања: 17. март 2012. године

Предмет бр. 233/09

Петар ЈОВИЧИЋ

против

УНМИК-а

Саветодавна комисија за људска права, на заседању одржаном 17. марта 2012. године, уз присуство следећих чланова:

г. Марека НОВИЦКОГ, председавајућег
г. Пола ЛЕМЕНСА
гђе Кристин ЧИНКИН

Уз помоћ
г. Андреја АНТОНОВА, извршног службеника

Узевши у обзир изнад поменути жалбу, уложену сагласно члану 1.2 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12, од 23. марта 2006. године о оснивању Саветодавне комисије за људска права,

Након већања, одлучила је следеће:

I. ПОСТУПАК ПРЕД КОМИСИЈОМ

1. Жалба је уложена 14. априла 2009. године и уписана је 30. априла 2009. године.
2. Дана 12. маја 2010. године, Комисија је затражила од жалиоца да достави додатне информације. Жалиочев одговор је примљен 14. октобра 2010. године.
3. Дана 10. новембра 2010. године, Комисија је затражила од жалиоца да достави додатне информације. Одговор жалиоца на овај захтев примљен је 25. новембра 2010. године.

4. Дана 10. новембра 2011. године, Комисија је проследила предмет Специјалном представнику Генералног секретара (СПГС) како би добила примедбе УНМИК-а на прихватљивост жалбе.
5. Дана 14. децембра 2011. године, СПГС је доставио свој одговор.

II. ЧИЊЕНИЦЕ

6. Жалилац је супруг гђе Красенке Аљиновић. Жалилац наводи да је гђа Аљиновић примљена у градску болницу у Призрену 20. марта 1999. године. Дана 15. јуна 1999. године, жалилац је напустио Призрен из безбедносних разлога и био је смештен у колективном центру за интерно расељена лица у Косову Пољу. Његова супруга је остала у болници јер јој је била потребна стална медицинска нега.
7. Жалилац наводи да је покушао да организује превоз своје супруге из болнице у Призрену у болницу у Косову Пољу. Тражио је помоћ КФОР-а, Црвеног крста Србије и Црне Горе и Међународног комитета Црвеног крста (МКЦК), али није му пружена никаква помоћ.
8. Дана 14. августа 1999. године, сазнао је од члана особља МКЦК-а да је гђа Аљиновић преминула у болници 8. августа 1999. године и да је сахрањена у српском делу гробља у Призрену. Исти члан особља МКЦК-а доставио је жалиоцу примерак смртнице и фотографију гроба гђе Аљиновић.
9. Жалилац такође тврди да је касније сазнао да су посмртни остаци његове супруге, заједно са посмртним остацима осталих особа (са те локације) ексхумирани и очигледно превезени у Ораховац. Априла 2005. године, посетио је локацију на којој је његова супруга наводно првобитно сахрањена и открио је да је цела локација ископана.
10. Жалилац никада није званично обавештен о смрти гђе Аљиновић и никада није добио било који од њених личних предмета или повезану документацију. Не зна се где се сада налазе посмртни остаци гђе Аљиновић.

III. ЖАЛБА

11. Жалилац се жали на пропуст УНМИК-а да га ваљано обавести о смрти његове супруге и о премештању њених посмртних остатака, чиме су му изазвани бол и патња.
12. Комисија је мишљења да се може сматрати да се жалилац позива, тим редоследом, на повреду свог права у смислу забране нечовечног и понижавајућег поступања, загарантованог чланом 3 Европске конвенције о људским правима (ЕКЉП) и свог права на поштовање приватног и породичног живота, загарантованог чланом 8 ЕКЉП.

IV. ПРАВО

13. Пре него што почне да разматра меритум предмета, Комисија мора прво да одлучи да ли да прихвати предмет, узимајући у обзир критеријуме прихватљивости из чланова 1, 2 и 3 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12.

Наводно кршење члана 3 ЕКЉП

14. Жалилац се жали на душевни бол и патњу које су му проузроковане околностима везаним за смрт његове супруге и накнадни нестанак њених посмртних остатака.
15. У својим коментарима, СПГС нема примедби на прихватљивост овог дела жалбе.
16. Комисија је мишљења да овај аспект жалбе покреће сложена чињенична и правна питања, чије би разрешење требало да зависи од процене меритума. Према томе, Комисија закључује да овај аспект жалбе није очигледно неоснован у смислу члана 3.3 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12.
17. Нису установљени други разлози на основу којих би овај део жалбе био проглашен неприхватљивим.

Наводно кршење члана 8 ЕКЉП

18. Жалилац се жали на повреду свог права на приватни и породични живот, изазвану нестанком посмртних остатака његове супруге.
19. У својим коментарима, СПГС нема примедби на прихватљивост овог дела жалбе.
20. Комисија упућује на судску праксу Европског суда за људска права, у којој се препознаје да је концепт приватног и породичног живота широк и да не подлеже прецизној дефиницији (видети, на пример, случај *Прети против Уједињеног Краљевства*, бр. 2346/02, пресуда Европског суда за људска права (ЕСЉП) од 29. априла 2002, § 61, ЕКЉП, 2002-IV; случај *Жирар против Француске*, бр. 22590/04, пресуда ЕСЉП од 30. јуна 2011, § 99). Комисија сматра да нестанак посмртних остатака особе, чиме је ускраћена могућност сахране у породичној гробници и обележавање гроба, спада у овај широк појам (видети, на пример, случај *Адри-Вионет/Надри-Вионнет/ против Швајцарске*, бр. 55525/00, пресуда ЕСЉП од 14. фебруара 2008, § 51). Члан 8 ЕКЉП је стога применљив.
21. Комисија такође напомиње да могу постојати позитивне обавезе сходно члану 8 ЕКЉП (видети, на пример, случај *фон Хановер против Немачке (бр. 2)*, бр. 40660/08 и 60641/08, пресуда ЕСЉП (Велико веће) од 7. фебруара 2012, § 98). Комисија даље напомиње да постоје различити начини обезбеђивања поштовања приватног и породичног живота и да природа позитивних обавеза државе које проистичу из члана 8 зависи од одређеног аспекта приватног и породичног живота који је предмет жалбе (видети, на пример, случај *X и Y против Холандије*, бр. 8978/80, пресуда ЕСЉП од 26. марта 1985, Публикације суда, Серија А, бр. 91, § 24; случај *Стабингз и остали против Уједињеног Краљевства*, бр. 22083/93 и 22095/93, пресуда ЕСЉП од 22. октобра 1996, Извештаји о судској пракси и одлукама, 1996-IV, § 63; случај ЕСЉП *Жирар против Француске*, наведен изнад у § 20, у § 99).
22. Комисија је мишљења да овај аспект жалбе покреће озбиљна чињенична и правна питања, чије би разрешење требало да зависи од процене меритума. Према томе, Комисија закључује да овај аспект жалбе није очигледно неоснован у смислу члана 3.3 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12.
23. Нису установљени други разлози на основу којих би овај део жалбе био проглашен неприхватљивим.

ИЗ ОВИХ РАЗЛОГА,

Комисија, једногласно,

ПРОГЛАШАВА ЖАЛБУ ПРИХВАТЉИВОМ.

Андреј АНТОНОВ
Извршни службеник

Марек НОВИЦКИ
Председавајући